

rium. Jeg er noget i Tvivl om, hvorvidt det ikke vilde være rigtigere at gaa den Vej at oprette et særligt Ministerium for Handel og Industri. Naar man nu vedblivende lader den politiske Repræsentation overfor Udlandet og den konsulære, den økonomiske Repræsentation være forenede i eet Ministerium — selvom man deler det i to Departementer —, er jeg noget bange for, at man alligevel vil betragte den politiske Repræsentation som Hovedsagen. Og jeg bestyrkes heri ved at høre den ærede Ordførers Udtalelser. Han siger, at den Omordning af Udenrigsministeriet, man her indfører, kan man ikke vente vil komme til at virke fuldt ud tilfredsstillende straks. De rette Mænd skulle først skabes, kan man gerne sige, de rette Mænd skulle tilvejebringes, forinden denne Omorganisation kan komme til at gøre Fyldest fuldt ud. Jeg tror, det er fuldstændig rigtigt. De Folk, der nu indtage de ledende Stillinger i Udenrigsministeriet, ere i det væsentlige Folk, der ere uddannede med andre Opgaver for Øje end netop de økonomiske. Det har væsentlig været de politiske Interesser, de hidtil have beskæftiget sig med og betragtet som Hovedsagen. Der er vel nogen Sandsynlighed for, at man ikke lige straks bliver i Stand til at faa de to Departementer ligestillede, saaledes at det ene kommer til at virke ligesaa fyldigt og kraftigt som det andet, og saaledes at man bliver i Stand til at faa de økonomiske Interesser repræsenterede i ligesaa stor Udstrækning som de politiske. Gør man ikke det, har man jo ikke naaet det Maal, man skulde.

Mig forekommer det nemlig, at de økonomiske Interesser, vort Land har overfor Udlandet, ere langt større end de politiske. Vi ere et lille Land, hvis politiske Interesser overfor Udlandet blive af mindre og mindre Betydning. Ikke saaledes at forstaa, at vi ikke skulde være interessede i, at man i Udlandet omfatter os med Interesse og Velvillie, men saaledes at forstaa, at den Indflydelse, vi kunne øve paa Udlandets Politik, ikke kan paaregnes at have nogen nævneværdig Betydning. Derimod faa vi større og større økonomisk Interesse overfor Udlandet, efterhaanden som Samfærdselen og Samkøbet mellem de forskellige Lande udvikle sig. Det forekommer mig, at det er paa dette Punkt, vi skulle lægge Hovedvægten.

Naar man har bevaret den Ordning, der hidtil har hersket, og som omhandles i det Lovforslag, vi senere komme til at

beskæftige os med, at vor Repræsentation overfor Udlandet i det væsentlige bliver gennem Gesandterne, blot at man nu ønsker at paalægge disse et større Arbejde og give dem en større Indflydelse ogsaa paa de konsulære Forretninger, saa tror jeg ikke, at man derigennem har naaet det, som var det heldigste. Men alligevel hilser jeg dette Forslag med nogen Glæde, idet det viser, at man fra alle Sider er paa det rene med, at der i større Udstrækning skal tages Hensyn til de økonomiske Interesser, at det er dem, vi skulle lægge mere Vind paa i Fremtiden. I saa Henseende fremgaar det jo ogsaa af de Udtalelser og Forslag, Kommissionen er fremkommen med, med Hensyn til Uddannelsen af de Folk, der senere skulle repræsentere os i Udlandet, at man ønsker, at de gennem praktisk Arbejde og gennem de Betingelser, der stilles til dem for at kunne indtræde i disse Stillinger, skulle have faaet en Uddannelse, der muliggør dem i større Udstrækning end hidtil at sætte sig ind i de økonomiske Forhold og varetage vort Lands økonomiske Interesser paa de Pladser, hvor de komme til at virke.

Med Hensyn til de Lønninger, der foreslaas for de forskellige Embedsmænd, skal jeg heller ikke udtale mig meget. De ere jo, som fremhævet af Ordføreren for Regeringspartiet, i det væsentlige overensstemmende med de Lønninger, der gælde for de øvrige Ministerier. At en Del af dem er lidt højere, ser jeg meget vel, men jeg indrømmer det berettigede deri, da der stilles større Krav til disse Embedsmænd, navnlig i sproglig Henseende.

Jeg skal ikke udtale mig yderligere om dette Forslag, idet vi jo under Behandlingen af næste Sag faa Lejlighed til at omtale vor Repræsentation overfor Udlandet.

Fraenkel: Som de to andre ærede Talere ogsaa have vist, er det næsten ikke muligt at omtale disse to Lovforslag uden i Sammenhæng med hinanden, saavel som i Berøring med deres fælles Udspring, Kommissionsbetænkningen, og jeg gaar ogsaa ud fra, at det er tilladt af den ærede Formand.

Man maa være den højtærede Udenrigsminister taknemmelig for, at han har taget Initiativet til at ned sætte denne Kommission. Der har været Utilfredshed med Udenrigsministeriets Arbejde, og der har været Kritik oppe, og det er længe siden, der er foregaaet nogen egentlig Organisationsforandring i dette Ministerium.